No. 3114. UTRECHT Woensdag 13 December 1939. 56ste Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt elke Woensdag en Zaterdag
Abonnementsprijs voor het gebiedsdeel
fl. 2.— per kwartaal bij vooruitbetaling.

Redactie: St. Elisabeth's Gasthuis Tel. 1292
Administratie: St. Thomas-college Tel. 1550
Uitgever: W. J. A. Donders.
Drukkerij van het Vicariaat.

Voor het Buitenland fl. 10.— per jaar
Afzonderlijke nummers fl. 0,10

Suomi

Het artikel van Pantenburg uit „Das Werk" in de Amigoe van Woensdag j.l. vertaald en dat een aardig overzicht geeft over dit sympathieke land, heeft mijn herinnering aan de twee keer, dat ik het mocht bereizen opnieuw versterkt, nadat de Russen daar in de laatste weken al op de vreselijkste wijze voor hadden gezorgd.

Inderdaad, Pantenburg heeft gelijk, als hij schrijft: „Wie eenmaal de grootse stille schoonheid van dit land heeft beleefd, zal er diep door gegrepen zijn; velen keren er telkens terug". Zo niet in werkelijkheid, dan in fantasie. Dikwijls heb ik zelf gedacht, dat, mocht ik nog ooit in Europa terugkeren, ik dan na Holland, Finland zou moeten zien. Hoe vreemd het ook mag lijken, er kan een verband gevoeld worden tussen de drie landen Finland, Holland en Curaçao, het gevoel van het niet-klein-zijn en niet-barok-druk-zijn, dat zowel het effen grasland met de sterke wolken van Westnederland, en de kalme, eenvoudige bebossing van kaarsrechte bomen in Suomi, als de paarsige, lichtheuvelige cactusbodem van Curaçao opwekken.

Toen wij er waren, een studievriend en ik, leerden we al spoedig dat we 's nachts in de trein, die met houtlocomotieven getrokken wordt, moesten reizen, wilde niet onze korte verblijftijd onder de uitgestrektheid van het Finse land en de tijd, die het vroeg deze te nemen, verpletterd worden. Overdag zagen wij stad en land en 's nachts trokken we verder. Wij reisden met de trein tweemaal de afstand Amsterdam—Rome binnen de Finse grenzen.

De ene keer werd Raumö het punt van uitgang, waar ik voor het eerst met de Finse koude tafel van talloze visgerechten kennis maakte, en de tweede keer Uuras, dichtbij het nu gebombardeerde Viipuri (Wiborg).

Namen van steden en dergelijke, ook in de persberichten, worden er in drie vormen door en naast elkander gebruikt. De Zweedse, de Duitse of anders de Finse. Fins, Duits en Zweeds zijn de drie talen, welke gesproken worden. Tussen het Fins en het Zweeds is een felle strijd, te vergelijken met de strijd tussen het Nederlands en het Frans in België, Finse studenten hebben dikwijls betoogd tegen het Zweedse universitaire onderwijs. De films draaien met Zweedse recht. Al wat Duits is, was in Finland zeer populair. Men beschouwde Duitsland als het militaire en wetenschappelijke land bij uitnemendheid, in de gesprekken, die wij voerden, o.a. met Finse studenten. Aan het Duits zat ook niet de concurrentie vast, die aan het Zweeds vastzit. Bovendien zag men in Duitsland de grote steun tegen Rusland. De Finnen håten de Russen, al wat Russisch is allerfelst.

Nu dan gebleken zou zijn, dat de Finnen niet oorspronkelijk Mongools zijn, en waarschijnlijk ook de overeenkomst tussen hen en de Hongaren wordt betwijfeld, komt men met de Oost-Baltische afstamming voor de dag. Het Fins — een zeer moeilijke taal — schijnt naar zijn kern wel vrij onafhankelijk te staan van de talen der omringende landen. Maar wat het type, het voorkomen, de levenswijzen van de Finnen aangaat, als men niet met Finse ogen kijkt, valt een sterke Slavische inslag niet te miskennen. Men wil het natuurlijk niet graag horen, maar hoe vanzelfsprekend is die Slavische invloed niet, als men Finse geschiedenis nagaat. De Russische overheersing, welke nu weer dreigt, ligt zo kort terug, of zij is overal nog waar te nemen. Misschien is het een kinderachtige verklaring, maar „Siberië" lijkt de beste oplossing van het probleem dat er zoveel meer vrouwen dan mannen (enkele jaren terug nog) in Finland waren. Dit was naar alle kanten een probleem. Want hier waren de mannen nu eens werkelijk de heren der schepping. De houtboten werden voor het grootste gedeelte door vrouwen als bootwerksters ontladen. De mannen werden door de vrouwen geheten lui te zijn en daarom (met de mond) geminacht.

Het is overdreven Finland voor te stellen als een land met vér ontwikkelde cultuur. De historische omstandigheden hadden dit zeker al onmogelijk gemaakt. De gebouwen van de latere jaren zijn merkwaardig als plaatselijke versiering, maar een invloed naar buiten kan er niet van uitgaan. Ook de schilderkunst valt op, maar alweer lokaal. In de wereldlitteratuur zijn een drietal Finse romans bekend (o.a. het felle en primitieve „Lied van de Vuurrode Bloem" van Linnankoski. En pas weer is populair geworden een roman van een Finse dienstbode). De muziek van Sibelius neemt een soortgelijke positie in in de muziekwereld als de muziek van Grieg, alleen is deze laatste iets ouder en verbreider; speciaal de Noord-Amerikanen schijnen gesteld te zijn op de muziek van Sibelius, die in appreciatie bij een steekproef direct na Tschaikovski kwam en vóór Beethoven. Maar een unieke plaats in de wereldlitteratuur en de betreffende wetenschap neemt zeker het volksepos de Kalewala (onlangs door Wies Moens in het Nederlands vertaald) in.

Aan het eind van de vorige eeuw heeft een Duitse onderzoeker de zeer oude liederen, die nog overal door de mensen gezongen werden (op een voordrachtsmelodie, men zat daarbij dikwijls in de schommelbanken, een schommelstoel voor de hele familie, buitenshuis) genoteerd; zij vormen de Kalewala. Het is zo'n fijnzinnige schepping, dat er geen tweede van zijn soort in Europa boven de grens van de Middellandse zee-landen bestaat. Het overtreft ver de Nibellungen en de IJslandse sagen. De helden uit de Kalewala zijn geen vechtjassen, maar personen, verheven om hun vakmanschap en kunst.

De symbolische beelden zijn van een grootsheid, welke daarna niet meer voorkomt. De interpretatiewetenschap van de laatste jaren heeft van deze symbolen ruim gebruik, als U wilt, misbruik gemaakt. Men mag niet bij alles „helaas" zeggen, anders zou ik het hier doen.

Het bekende Finse bad, om een flinke sprong te maken, is een merkwaardigheid, die ook beter ter plaatse kan blijven. Het is ongetwijfeld een overblijfsel uit de oudste Finse tijden. De Finnen, die in de athletiek alle andere volken een paardelengte vóór zijn, wijten dit o.a. an hun bad. Hoe het bad in de Scandinavische landen genomen wordt, weet ik niet maar ook in de romans daar vandaan, komt men het bad als een voornaam element des levens tegen (bijv. bij Knut Hamsen). Lichaamscultus typeert de oudheidense trekken van het Noorden.

De Finnen zijn Luthers. Hun Lutheranisme kent echter nog de Liturgie. Men vindt een altaar in hun kerken. In de godsdienststrijd heeft Finland een rol gespeeld. Van het Grieks-Katholicisme vindt men de overblijfselen, o.a. het beroemde klooster in het kolossaal grote Ladogameer. Het werd in de tijd dat ik er was, nog slechts door één monnik bewoond, die het bewaakte. Maar in Wiborg bijvoorbeeld (dat lang zo'n enorme vesting niet is, als Pantenburg wil doen geloven) ziet men de gebaarde Russische popen overal op de straat.

Finland is een Hollands-Duits missiegebied. De Missie daar heeft het echter niet gemakkelijk. Ik herinner mij niet meer in welke stad wij in een Mis waren, die in een kleine kapel in een huis met een dameskoortje, en ons inbegrepen zes gelovigen op Zondag werd gelezen. Met de Hollandse pater hebben wij daarna ontbeten en uren geconverseerd.

Maar de aardigste ontmoeting hadden wij in Helsinki zelf. Na lang vragen hadden wij daar eindelijk de pastorie gevonden, die we zochten. We belden aan en werden opengedaan door iemand, die zo leek uit de keuken te zijn gekomen en wien wij in het Duits aanspraken en vroegen, of we een Hollandse pater konden spreken.

Reeds na de eerste woorden, werden wij in de rede gevallen met een: „Spreek maar Hollands hoor!" Blijkbaar was ons accent direct herkend. „Kom binnen en wacht een ogenblikje". We traden de ontvangstkamer binnen en het eerste, wat ons opviel, was een enorm portret van de man, die ons had binnen gelaten, en die we voor een broeder hadden aangezien en die wij nu op het portret in volle kleedij herkenden als Monseigneur Buckx, de Hollandse bisschop van Finland zelf.

Kort daarop kwam hij beter gekleed binnen en zei, wie hij was. Wij hebben hem natuurlijk het vermaak van de verrassing niet bedorven.

Het was een alleraardigst persoon. Hij is met ons de stad ingegaan, heeft ons vrij gehouden met thee en gebak en veel wetenswaardigs over Finland, het Finse volk, de Missie en de politiek en de tegenwerking verteld. Het werd een vruchtbare dag. Ik zal de ontmoeting nooit vergeten.

Zonder verwachting hoop ik, dat Finland gespaard zal blijven van een nieuwe, nu communistische russifisering. Het zou de ondergang betekenen van een volk van weinig zielen, met een fijne muzikale taal, die het echter is, leert, en dat in een wonderschoon land een gevoelig instrument speelt, hetwelk wij niet graag in het Europese orkest zouden missen. God zij met hen.

C. J.H.Engels.

DE RAMP VAN DE SIMON BOLIVAR

EEN OOGGETUIGENVERSLAG DER ZUSTERS DOMINICANESSEN.

Pater J. van Weerelt, momenteel op verlof in Holland, stuurde ons een verslag over de ramp met de Simon Bolivar, waarop ook 4 Zusters Dominicanessen waren bestemd voor Aruba.

Op Vrijdagavond 17 November had Pater van Weerelt de Zusters in Amsterdam een goed reis gewenst. De boot was nagenoeg geheel volgeboekt; de Engelse passagiers waren reeds een dag tevoren in Amsterdam gekomen, want de Simon Bolivar zou geen Engelse haven meer aandoen. Kwart voor tien, aldus Pater van W. verlieten wij de boot, waarop wij een viertal zusters achterlieten, die met opgewektheid en blijde zin het offer brachten om zich te begeven naar onze missie van Curaçao.

Nog geen 24 uur later hoorde ik door de radio dat de Simon Bolivar op een mijn gelopen was en zeer snel gezonken; er waren 100 gewonden aan wal gebracht, waaronder 50 zeer ernstig; 140 personen werden vermist; verdere inlichtingen kon men niet geven. Ik durfde het Moederhuis der Zusters te Voorschoten niet meer opbellen, daar het al laat in de avond was. Ik moest dus wachten tot Zondagochtend. Tweemaal kon ik geen verbinding krijgen, maar eindelijk had ik de Moeder Priorin aan de telefoon en hoorde tot mijn grote blijdschap, dat de Zusters gered en ongedeerd waren. De Priorin vroeg mij, om aanstonds (van Voorburg) naar Voorschoten te komen, om te beraadslagen wat er gedaan moest worden. De Priorin wilde naar Londen, maar wegens het visum zou dat moeilijk gaan. We belden de K.N.S.M. op, maar deze kon geen inlichtingen geven wat er gedaan moest worden. Toen belden we de K.L.M. op in Amsterdam en na uitleg van het geval, beloofde men daar de grootste medewerking; er zouden plaatsen gereserveerd worden in het eerste lijntoestel van Dinsdagmorgen; het kantoor der K.L.M. in Londen zou de Zusters oppikken en hen naar het vliegtuig brengen en alle kosten voorschieten. Het was een prachtservice van de K.L.M.

Reeds twee uren later had Voorschoten het bericht, dat in Londen alles klaar gemaakt werd, om de Zusters Dinsdagmorgen in Nederland te doen aankomen. Toen begonnen we aan een uitgebreid telegram voor de Zusters in Engeland. Maar we wisten geen adres; gevraagd aan Buitenlandse Zaken, dat voortdurend met onze gezant in Londen in contact stond. Maar de telefoonjuffrouw vond het ten slotte welletjes en zeide dat we nu ruim twee uren de telefoon bezet hielden; we moesten nu de lijn eerst vrijlaten voor anderen die ook wilden telefoneren.

Niets aan te doen. Toen gingen Mgr. Bekkers, de rector van Voorschoten en Pater van Weerelt per auto naar het departement van Buitenlandse Zaken in Den Haag. Ook daar kreeg men volle medewerking. We behoefden zelf niet te telegraferen, aldus Pater van Weerelt. Men zou nog diezelfde middag het telegram doorgeven aan de Gezant te Londen en dan hadden de Zusters het direct.

Dinsdagochtend ging Pater van Weerelt met de Priorin naar Schiphol. Precies op tijd 11 uur 10 minuten kwam het vliegtuig aan. Er was een leger van persmensen, fotografen en filmapparaten. Er was geen ontkomen aan. Blij was natuurlijk het weerzien. Ze stapten allen uit het vliegtuig, wel een beetje vuil, maar met opgeruimd hart. Zuster Aletta had een habijt en kap aan van Engelse Dominicanessen, wat iets van de kleding van de Nederlandse Dominicanessen verschilt. Die zag er schoon uit; maar de anderen niet; hoewel ik, aldus Pater van Weerelt, het nog prachtig vond; ik had ze veel vuiler verwacht.

Het verhaal over de ramp.

Toen kregen we het verhaal te horen over de ramp hoofdzakelijk verteld door Zuster Aletta, aangevuld door Zuster Emilia.

De Zusters waren op het dek Zaterdagochtend omstreeks half twaalf; plotseling een schok en een klap; hout en stukken glas vlogen over hun hoofden; het was een onbeschrijfelijk lawaai. Een ieder stormde naar de reddingsboten; sommigen daarvan waren reeds versplinterd; de kapitein vloog tegen het plafond en was onmiddellijk dood. De twee jongste Zusters gingen naar beneden om reddingsgordels te halen; maar men wist niet hoe men ze om moest doen; er was nog geen sloepenrol gehouden, dus wist men niet wat te doen. Behalve de sloepen die direct onbruikbaar waren geworden door de ontploffing, waren er anderen die vol lagen met rommel, die er niet in thuis hoorde en daardoor ook onbruikbaar waren.

Bij het halen van de gordels stond de cabine der Zusters al onder water.

Bij de terugkeer werd Zuster Aletta opgehouden door een gewonden machinist die eerst de trap opmoest; en toen zij op het dek kwam, waren de andere Zusters reeds weg. Ze zocht hen nog, maar toen ze hen niet vond, klom ze maar in een reddingsboot; doch deze boot was niet los te krijgen uit zijn davits. Allen moesten er weer uit een andere boot werd opgezocht. Het schip was toen al aardig de diepte in, vooral ook door de tweede ontploffing, die intussen was gevolgd.

Toen ze in de boot zaten, kon niemand de kabels loskrijgen; en Zuster Aletta zag aankomen, dat met de zinkende Simon ook de reddingsboot mee in de diepte zou getrokken worden. De Zuster gooie toen haar mantel af, trok haar schoenen uit en meteen werd de hele reddinsboot omgetrokken en alles ging te water of beter gezegd, kwam terecht in de vuile dikke stookolie, die overal op het water dreef.

Zr. Aletta kwam weer boven; een vrouw en een kind hingen aan haar habijt, ze kon niet zwemmen en voelde zich hoe langer hoe zwaarder worden. Ze greep een drijfhout, wat ook een vrouw deed; maar telkens ontglipte het haar door de gladheid. Eindelijk vond ze een stuk hout met een ijzer eraan, wat ze door haar arm kon halen; ze legde haar voeten op een andere balk om beter te kunnen rusten en zo dreef ze ruim een uur op de golven die haar telkens overspoelden.

Eindelijk kwam er redding in een sloep van een Engels oorlogsschip en hees men haar met veel moeite binnen; ze was loodzwaar; ze werd op het schip gebracht in de combuis bij de warme kachel; men deed haar dadelijk de natte kleren uit, en in plaats daarvan kreeg ze een matrozen broek en een trui plus moltondeken om zich te verwarmen.

Direct bracht men haar ook een oorlam, maar dat durfde ze niet aan; toen bracht men haar warme thee. Anderhalf uur moest de boot nog varen, voor men de haven binnenkwam. Eerst werden de gewonden aan land gebracht, toen de anderen. Ze schaamde zich voor haar matrozenpak en liet zich op een baar naar de wal dragen.

Intussen waren ook de andere zusters ongedeerd aan wal gekomen en liepen wanhopig te zoeken naar Zuster Aletta. Eindelijk vonden ze haar op de baar en dachten dat zij gewond was... Ik mankeer niets, riep Zr. Aletta, toen ze de andere Zusters zag. Maar waarom lig je dan daar, vroeg Zuster Emilia. „Omdat ik geen habijt aan heb!"

Zr. Aletta werd in de zaal met de gewonden gebracht. Het moet daar een verschrikkelijk gezicht geweest zijn en in die nacht stierven er verschillenden.

De Zusters wilden Zuster Aletta niet meer alleen laten; eindelijk kwam de dokter bij haar en daarna mochten ze naar een andere zaal, waar geen gewonden waren. Men bracht daar kleren van de mensen die in het hotel waren en zo vonden de Zusters voor Zuster Aletta een rok en een blousje en schoenen.

Plots werd er luchtalarm gemaakt en moesten ze allen de vluchtkelders in; waar ze een uur gezeten hebben. Deze nacht werden ze naar Londen gebracht in een trein zonder licht. De Nederlandse gezant had aldaar het Great Eastern Hotel voor de vluchtelingen gereserveerd; daar hebben de Zusters geholpen met het aankleden der kinderen en andere geredden, met de kleren die men beschikbaar stelde.

Men had Zuster Aletta reeds aan boord van het Engelse oorlogsschip de handen en gezicht afgewassen met benzine. Volgens Zuster Emilia leken alle mensen die in zee gelegen hadden op nikkers vanwege de olie.

De Nederlandse gezant en zijn familie kwamen de schipbreukelingen bezoeken en toen vroeg Zr. Emilia of zij een habijt mochten halen bij de Engelse Dominicanessen. Niemand echter mocht het hotel verlaten, maar de gezant beloofde een boodschap te sturen en een paar uur later stonden er twee Engelse Zusters met een koffer met het nodige goed om uit te zoeken. Ze hebben er uit gehaald wat ze voor Zuster Aletta nodig hadden. Vandaar dat Zuster Aletta een beetje anders gekleed op de foto's staat in de kranten als de andere Zusters. Ook hadden de Engelse Zusters nog gezorgd voor garen, band, knopen, tandenborstel en zelfs een Hollands meditatieboek.

Zuster Emilia had Zaterdagnacht een interview toegestaan aan een reporter van de Telegraaf en toen dat klaar was, zeide ze: „Nu hebben we U een pleizier gedaan; doet U ons ook een pleizier en vraag aan uw krant, om zo spoedig mogelijk een telegram te sturen naar Voorschoten, dat we gered en ongedeerd zijn".

Dit telegram was het allereerste bericht, dat de priorin te Voorschoten ontving over de ramp op Zondagmorgen. Direct daarop kwam Buitenlandse Zaken dit bericht telefonisch bevestigen. Beter kon het dus niet voor het moederhuis te Voorschoten en gelukkig dat men daar Zaterdagavond niet naar de radio geluisterd had.

Zondagavond tijdens het diner kwam bij de geredde Zusters het telegram van de priorin van Voorschoten via Buitenlandse Zaken en de Nederlandse gezant en wisten de Zusters precies, wat ze te doen hadden.

Maandagochtend stond er al een employé van de K.L.M. bij de Zusters om alles te bespreken; ze moesten naar het consulaat, daar passen en papieren verloren waren. Toen kwam er nog een moeilijkheid, daar Zuster Columbana een Duitse is. Men wilde haar niet laten gaan. „Dan gaan wij ook niet", zeide Zr. Emilia. De Hollandse gezant werd erbij gehaald en na veel praten, konden de Zusters vertrekken.

Des middags gingen ze per trein naar Brighton, sliepen daar (van slapen echter kwam niet veel) in een prachtig hotel en Dinsdagochtend om 8 uur stonden de auto's klaar voor het vliegveld. Om 9 uur vertrok men.

Toen Zr. Emilia instapte, zeide ze: „Och wat jammer dat de raampjes dicht geverfd zijn; ik had zo graag eens willen uitzien onder het vliegen".

De Zusters hebben een heerlijk tochtje gehad en daalde juist op tijd te Schiphol.

Zoals ik reeds schreef, werden ze daar ontvangen door een leger van reporters en fotografen.

Een typisch feit, aldus Pater van W., valt hierbij nog te vermelden:

Nauwelijks had ik Zr. Emilia een hand gegeven, of met tranen in de ogen duwde ze mij een verfrommeld papiertje in de hand met de vraag: „Ach Pastoor, stuur toch dadelijk dit telegram weg; het is om een moeder voor te bereiden dat haar dochter en haar kleinkind overleden zijn."

Na de aanval van de pers, etc., kwamen er enige Heren van de Directie der K.N.S.M. de Zusters geluk wensen en hen bedanken voor hun hulp in Engeland.

Toen stapten wij in de auto en gingen rechtstreeks naar Voorschoten. Daar stonden in de oprijlaan van het Moederhuis alle pensionares opgesteld en onder hevig gejubel werd de auto naar de voordeur geleid. Daar stond het gehele klooster opgesteld, novicen en postulanten incluis en gingen we naar de kapel, waar de reisgebeden gedaan werden (al waren ze dan ook in een verkeerde haven aangekomen!!) met een Te Deum om God dank te zeggen voor de bijzondere redding. Daarna kreeg de gehele communauteit gelegenheid de Zusters de hand te drukken.

Een Engels meisje dat met een vrolijk gezicht mannenwerk doet.

ALGEMEEN POLITIEK OVERZICHT.

De Fascistische Grote Raad heeft in de afgelopen dagen zijn standpunt weder eens uiteengezet, zonder dat de wereld eigenlijk te weten is gekomen, wat nu toch dit standpunt is van het fascistisch Italië, ten opzichte van het in ideeën verwante Duitsland.

Mussolini en Ciano hebben beiden er op gewezen, dat de verdragen en afspraken met Duitsland nog steeds van kracht zijn en dat de as Rome-Berlijn onveranderd blijft bestaan.

Daar tegenover staat dat Italië, hoewel niet rechtstreeks Rusland noemend, zeer dreigende woorden gesproken heeft, welke alleen voor dat land(?) opgaan. De Duce verklaarde uitdrukkelijk, dat Italië bij iedere agressieve daad in de Balkan of in het Donau-stroomgebied, direct zou ingrijpen.

Dit was des te duidelijker, omdat Rusland Roumenië juist verzocht had een vriendschapsverdrag (sic.) te sluiten. Hoe zal nu de vriendschap van Italië voor Duitsland te rijmen zijn met een eventueel definitieve breuk van Italië met Rusland?

Trouwens, dat het Italië menens is met deze voornemens, blijkt wel hieruit, dat het reeds daadwerkelijke steun verleend heeft aan Finland door het zenden van vliegmachines en het actief laten deelnemen van Italiaanse piloten aan de strijd.

Maar bedoelde Italië met haar waarschuwing betreffende de Balkan en het Donau-stroomgebied ook soms tevens haar asgenoot Duitsland, welke toch ook duidelijk laat blijken, dat zij haar invloeden wenst uit te breiden in dat zelfde gebied. Wijzen de berichten uit Jougo-Slavië en uit Turkije er niet op, dat er geducht gewerkt wordt om de Duitse invloed te vergroten. Gaat dit tegen Italië of gaat dit tegen Rusland?

Meer dan ooit is de Balkan weder een heksenketel en niemand kan zeggen, wat er binnenkort uit te voorschijn zal komen.

De zeeoorlog wordt met onverminderde hevigheid voortgezet en weder is een Nederlands kustschip verloren gegaan. Als Engeland gelukken zal op deze manier de Duitse export te vernietigen, dan zal het toch niet lang meer kunnen duren of Duitsland moet zich met geweld een weg gaan banen om zijn levensbelangen veilig te stellen. Misschien zal de winter een direct offensief nog uitstellen, maar op deze manier kan de strijd toch niet worden voortgezet.

Het Finse volk verdedigt zich nog steeds op heldhaftige wijze tegen de Russen. Het is natuurlijk zeker, dat Finland overwonnen zal worden, maar waarschijnlijk zal deze overwinning Rusland meer kosten als zij wel gedacht had. Allerwegen ondervindt Finland de sympathie. De Scandinavische landen doen alles om de Finnen te helpen en ook Amerika toont duidelijk haar medeleven met de Finnen. Men is zelfs bezig een lening te verstrekken van 10 millioen dollars. Het is echter de vraag, of deze lening niet te laat zal komen, wijl de Russen van plan zijn, met een overweldige macht de tegenstand der Finnen zo spoedig mogelijk te breken.

De Volkenbond is in vergadering bijeengekomen om te beraadslagen over de Finse kwestie. De beslissing zal wel hierin bestaan, dat de aanvaller zal worden aangewezen en de leden worden uitgenodigd Finland te steunen door het leveren van wapens, etc.

Rusland is niet verschenen. De houding van de neutrale Staten in de Volkenbond is bovendien al erg moeilijk. Nederland heeft dan ook te voren reeds zijn standpunt bepaald, waar het verklaard heeft, dat de Volkenbond in de tegenwoordige samenstelling het gezag mist om leiding te geven bij een internationale actie tegen een aanvaller. Nederland zal dan ook niet deelnemen aan eventuele sancties tegen den aanvaller.

Bovendien heeft Nederland bepaald, dat het geen raadszetel in de Volkenbond zal innemen, welke raadszetel immers vrij komt door het bedanken van Zweden.

Aan het Westelijk front bepaalt de krijgsverrichting zich enkel maar tot het patrouilleren. De Engelse koning bevindt zich nog steeds aan het front en houdt zich bezig met het inspecteren van de Maginotlinie en het decoreren van verschillende hoge officieren.

De Russen hebben nu ook een protest overhandigd aan de Engelse regering betreffende de maatregelen inzake de Duitse export. Men zal alle schade aan Russische schepen en aan de Russische handel door Engeland toe te brengen op Engeland zelf verhalen.

Dit is trouwens het zelfde, wat ook Italië bij monde van de fascistische Grote Raad aan Engeland heeft laten weten.

Het is nu afwachten tot zo'n feit zich voordoet. Hoe zal dan de toestand zich ontwikkelen?

De neutrale kleine Staatjes moeten zich bij protesten neerleggen, maar het niet-oorlogvoerend Italië en het voor-zich-zelf-zorgend Rusland zullen represailles nemen, en wat dan?

Toch wel niet gezamenlijk. De nabije toekomst is vol van raadsels.

Hardnekkig blijven echter ook de geruchten lopen, vooral in de Italiaanse pers, dat Duitsland niet ongenegen zou zijn vrede te sluiten met Engeland en Frankrijk, om te ontkomen aan de dreigende macht van Rusland.

Het zou zelfs bereid zijn Tsjecho-Slowakije en Polen te herstellen, behouden enkele wijzigingen en bovendien ook Oostenrijk onder internationale controle willen laten stellen. Daarna zou het een vriendschapsverdrag met zijn huidige vijanden willen sluiten, om zodoende het bolsjewistisch gevaar te weren.

Het spreekt natuurlijk van zelf, dat het officiële Berlijn dit alles ontkent. In de politiek echter is ontkennen en toegeven niet zo goed te begrijpen.

UIT DE INTERNATIONALE PERS.

BRITSE DUIKBOOT ONTSNAPTE AAN DIEPTEBOMMEN EN VANGNET.

Een kabel knarste over de wand van het schip.
Periscoop, radio en bijna alle motoren vernield.

Onlangs is melding gemaakt van het avontuur van een Britse duikboot, die in vijandelijke wateren door de Duitsers werd ontdekt en waarop met alle middelen jacht werd gemaakt, zonder dat de boot tot zinken kon worden gebracht. De bemanning wist het schip te redden en het kon, alhoewel gehavend, opnieuw zijn basis bereiken.

De „Daily Telegraph" bevat thans een relaas van dit avontuur, met spannende bijzonderheden.

In stormachtig weer was de duikboot uitgevaren. De zee was zo woelig, dat het vrijwel onmogelijk was langs de periscoop waarnemingen te doen Er werd een vissersboot opgemerkt van een neutraal land en om te vermijden, dat de duikboot zou worden gezien, dook zij onder water. Het was nacht toen het schip weer bovenkwam in de vijandelijke Duitse wateren, waar het, volgens de opdracht, moest patrouilleren. Toen de dag begon aan te breken, dook de boot opnieuw onder om zich aan Duitse ogen te onttrekken.

Kort nadien zou de aanval van de Duitsers, die het schip blijkbaar toch hadden opgemerkt, beginnen. Het was kort vóór dat het ontbijt zou worden genuttigd, dat het geluid werd waargenomen van ontploffende dieptebommen in de onmiddellijke nabijheid van het schip.

De kapitein besloot eerst wat omhoog te komen om te trachten, door middel van de periscoop, waarnemingen te doen. De pompen werden aangezet, doch onmiddellijk werden weer dieptebommen gehoord, iets dichter bij de boot. Men maakte jacht, daar boven...... Daarom werd toen besloten stil te blijven, de machines stil te zetten en elk geluid te vermijden om zo de indruk te geven dat ofwel de duikboot was gezonken, ofwel ontsnapt.

De duikboot bleef zodoende diep onder water liggen, in afwachting van wat er nog zou gebeuren. In het daarop volgende uur hoorde de bemanning zes ontploffingen nabij het schip: de vijand maakte jacht met dieptebommen, met een vangnet en met electrisch te ontsteken bommen.

Intussen kwam de Engelse zeemansnuchterheid weer boven. Er heerste aanvankelijk een angstige spanning onder de bemanning, want elk ogenblik kon een van de gevaarlijke bommen het schip treffen en dan was het gedaan.

En om nu de aandacht wat af te leiden, richtte de bemanning een „sweepstake" in om de tijd aan te geven, waarop de volgende bom zou ontploffen! Er was een lid aangeduid om de getallen te noteren van de verschillende deelnemers aan de sweepstake, alsmede hun inleggelden, die moesten worden betaald, op de volgende betaaldag...

Zo ging de tijd voorbij, terwijl de ontploffingen nog in kracht toenamen!

De Duitsers hadden echter geen geluk.

De bommen ontploften nu om de twee minuten, maar het scheen wel, dat zij zich verwijderden. De aanvallers waren de zekerheid kwijt over de ligging van het schip. Toen kwam er wat rust. Het moest intussen middag geworden zijn.

Maar plotseling hoorde de bemanning achter op het schip een kabel knarsen op de wand. Het was alsof de benige vingers van de dood hen schenen te grijpen. Men bereidde zich voor op het ergste. Doffe stoten werden gehoord, en toen gebeurde wat iedereen reeds verscheidene uren had verwacht: een geweldige ontploffing, die het schip uit elkaar scheen te scheuren en waardoor alle lichten gedoofd werden. De bemanning hoorde stromend water en het gesis van ontsnappende lucht......

Ten men tot bezinning kwam, gaf men er zich rekenschap van, dat alles nog niet verloren was. De electromotor en de beide machines waren weliswaar buiten gebruik, maar alle lekken konden gestopt en zo goed mogelijk begon men de electrische leiding te herstellen, zich bedienende van zaklantaarns. Geleidelijk werd de lucht nu evenwel onzuiver en de meeste leden van de bemanning namen de rusthouding aan om zoveel mogelijk zuurstof te sparen. Toen het nog slechter werd, deelde de kapitein zuurtjes en pepermuntjes uit.

De kapitein overlegde wat hem te doen stond. Hij wachtte nog tot het donker moest geworden zijn. Toen zei hij aan de bemanning, dat hij had besloten, de enige kans op levensbehoud te wagen. Op de bodem van de zee blijven betekende zoveel als zelfmoord plegen of omkomen als ratten in een val. Men moest trachten naar de oppervlakte te komen om dan verder te zien, vastbesloten wanhopig te vechten.

De bemanning stond als één man achter den kapitein.

De lanceerbuizen werden geladen, evenals de mitrailleurs en de geweren en het kanon werd gereed gehouden. Alvorens nu de manoeuvre werd uitgevoerd om naar de oppervlakte te komen, werd een lading aangebracht om het schip in de lucht te laten vliegen, voor het geval er niets anders meer op stond, want het besluit stond vast: niet in de handen vallen van de vijand.

Alles was gereed en toen werden de balasttanks leeg geblazen. Het onverhoopte wonder geschiedde. Zij werkten normaal en de duikboot steeg naar de oppervlakte van de zee.

De kapitein klom het eerst naar buiten en hij zag tot zijn grote tevredenheid, dat er geen vijand meer was te bespeuren! De zee was kalm.

De periscoop was verdwenen. De radio werkte niet meer. Allerlei leidingen in het schip waren stuk. Er fungeerde nog slechts één motor. En op deze motor werd gevaren, terwijl de machinisten alles in het werk stelden om de andere motoren en machines weer op gang te krijgen.

Drie uur nadat de zee-oppervlakte was bereikt, was de stuurboordmachine weer klaar en twee uren later ook die aan bakboord.

Vroeg in de morgen meldde de marconist dat hij de radio-inrichting weer klaar had gekregen, zodat de kapitein kon beginnen met aan de andere Engelse duikboten een boodschap te sturen, waar hij zelf was aangevallen. Daarna werd een boodschap gezonden naar de vlootbasis met verzoek hulp te bieden.

Er werden intussen tweemaal vijandelijke vliegtuigen waargenomen, die evenwel tot geen aanval overgingen.

Zes torpedojagers werden nu door de eigen vlootbasis uitgezonden, waarvan er drie werden ontmoet op een punt in de Noordzee.

Zo kwam men eindelijk weer behouden thuis.

GRIJZE HAREN.

Om ze te verven, bereid in Uw eigen huis deze gemakkelijke en goedkope verf:

¼ liter water, een lepel glycerine en een doosje Compuesto de Barbo. Als U verlangt kunt U drie lepels Bay Rum of Eau de Cologne bijvoegen.

Gebruik deze verf volgens de instructies in het doosje Compuesto de Barbo.

Al deze bestanddelen zijn zeer goedkoop in welke apotheek dan ook.

Voor grijze haren, Barbo.

NEDERLAND

DR. COLIJN OVER DE RECHTSE SAMENWERKING.

Zij had zich al jaren overleefd.

Voor het Centrale Convent der a.r. partij onlangs in den Haag gehouden, heeft Dr. Colijn een grote politieke rede gehouden. Na eerst nog eens zijn lezing over de jongste Kabinetscrisis te hebben gegeven, gaf Dr. Colijn zijn mening over de rechtse samenwerking in de toekomst.

Hij zeide daarover het volgende:

De eerste opkomende vraag, aldus Dr. Colijn, is: zal de breuk blijvend zijn of is er uitzicht op heling. Spr. wil het antwoord op die vraag aanvangen met de onbewimpelde erkenning, dat de samenwerking der rechtse groepen in menig opzicht zegenrijk gewerkt heeft, al mag men niet uit het oog verliezen, dat de overwinning in de schoolstrijd, b.v. behaald is met de medewerking van een liberaal Kabinet en van het overgrote deel der linkerzijde van de Kamer.

Ook mag niet over het hoofd worden gezien, dat de speciale verlangens der A. R. onder de Roomse Kabinetten niet ingewilligd werden. In dit verband noemt spr. de doodstraf, betere Zondagsrust en de financiële verhouding tussen kerk en staat.

Voorts moet gezegd worden, dat de samenwerking slechts zelden zonder ernstige haperingen verliep, waarvan een tweetal althans zelfs één Kabinetscrisis veroorzaakte, zoals de Vlootwetcrisis van 1923 en van het gezantschap bij het Vaticaan in 1925.

Beiden waren slechts mogelijk door hapering in de samenwerking bij de groepen der rechterzijde. En al valt het optreden van de R. K. Kamerfractie in 1935 tegen het toen zittend Kabinet niet in deze categorie, omdat dit Kabinet geen coalitie-Kabinet was, de toenmalige R.K. oppositie richtte zich toch wel zeer in het bijzonder tegen de A.R. leider van het Kabinet, terwijl het overgrote deel der R.K. pers zich af die jaren evenmin onbetuigd liet bij de bestrijding van Dr. Colijn. Spr. betwist het recht daarop allerminst, maar wat hij opsomde, achtte hij het bewijs, dat bij volledige erkenning van het goede, dat door de coalitie bereikt werd, de samenwerking lang niet altijd gedragen werd door overeenstemming op gewichtige punten van het practische staatsbeleid. De Coalitie had zich voor onze tijd al enkele jaren overleefd.

Daaruit volgt intussen niet, dat zij onder andere omstandigheden niet zou kunnen herleven. In het Staatkundig woordenboek is het woordje nimmer niet op zijn plaats. De tijdsomstandigheden kunnen sterk veranderen; de gevaren die Europa en daarmede ook geestelijke gevaren, kunnen dermate toenemen, dat men elkaar zal moeten vinden, om erger te keren.

Afgezien hiervan acht spr. op herstel van de oude coalitie-gedachte weinig of geen uitzicht aanwezig.

Aldus de heer Colijn.

Wij menen dat een gelijk inzicht thans ook wel algemeen in Kath. kringen wordt gedeeld.

Dat trouwens de heer Colijn geen enthousiast voorstander was van de rechtse samenwerking is herhaaldelijk gebleken. Reeds in 1918 was de heer Colijn weinig geporteerd voor een herstel der rechtse samenwerking.

In 1933 formeerde de heer Colijn een Kabinet op de z.g. brede basis, ofschoon de rechterzijde ook toen een meerderheid had in de Tweede Kamer.

Ook na 1937 heeft de heer Colijn meermalen zijn voorkeur te kennen gegeven voor een samenwerking met liberalen en vrijz. democraten.

ZEDELIJKE VERWORDING.

In „Zonnewijzer 1940" geeft Mr. Diepenbrock een interessant staatje van wat er in 24 uur in Nederland gebeurt en schrijft dan, dat elke dag in Nederland 9 echtscheidingen plaats hebben plus 1 scheiding tussen tafel en bed. Dat wil dus zeggen, dat in het jaar 1937 in Nederland niet minder dan 3600 huwelijken zijn ontbonden. Dit is wel een cijfer, dat ons even imponeert. In dat kleine landje met 8 millioen inwoners, telden we in 1937 3600 echtscheidingen. En gezien het accres der jaren voor 1937 — en er is geen enkele reden aan te nemen, dat het sindsdien beter is geworden — mogen we veilig concluderen, dat we dit jaar de 4000 bereiken.

Voorwaar een treurig cijfer, dat wel sterk de zedelijke verwording onder alle lagen van de bevolking.

In „De Nederlander" van 8 Sept. 1938 deelde de president van de Rotterdamse rechtbank mede, dat in het toen pasafgesloten zittingsjaar de rechtbank te Rotterdam 697 huwelijken had ontbonden plus 129 scheidingen tussen tafel en bed had uitgesproken. En hij voegde er aan toe, dat binnen enkele weken de Rotterdamse rechtbank de huwelijken van 4 leden van de rechterlijke macht had ontbonden om maar te zwijgen van de advocaten, die dezelde weg bewandelen.

Met deze verschrikkelijke cijfers voor ogen, die wel heel scherp een zedelijke demoralisatie voor ons volk demonstreren, mag wel betreurd worden dat het bekende ontwerp van minister Goseling nog niet is afgedaan. En misschien blijft liggen als vallende buiten de z.g. politieke neutraliteitszône.

Want al geldt hier ook natuurlijk, dat er bij een groot deel van ons volk sprake is van een veranderd rechtsbewustzijn en veranderde zeden, waarin met nieuwe rechtsregelen geen wijziging is te brengen, van de andere kant valt moeilijk te ontkennen, dat de praktijk van onze echtscheiding, die in flagrante strijd is met de wet, het echtscheidingskwaad ten onzent in de hand werkt.

Op 25 November 1937 heeft jhr. de Geer bij de Justitiebegroting in de Tweede Kamer nog gezegd, dat het huwelijk een vrucht is van een eeuwenoude christelijke beschaving, de peiler van een gaaf en beschut gezinsleven, zoals dit onder de beademing van het Christendom gegroeid is. En hij besloot zijn rede met deze woorden: „Nog is het niet te laat voor ingrijpen. Diep in het volksbewustzijn leeft nog, als nawerking van beter dagen, het geloof in de heiligheid van het huwelijk. Maar te lang mag het niet duren."

EMMASTAD

SPORTCLUB „ASIENTO".

Hockey.

Donderdag 14 December a.s. onderlinge wedstrijd tussen de volgende teams. Aanvang 4.30 precies.

ROOD

v. Manen
Mevr. Deelen v. Cogh
v/d Vijver Bunte Mej. Struving
Mevr. v. Mourik Br. Dent v. Beveren
de Mol Kuipers

O

Brepols Grasman Deelen Mej. Coppoolse Hartgers
Kogeler Janknegt Mej. Philipszoon
Mevr. deNieuwe Funke
Soederhuizen

WIT

RESERVES: Rood: Mej. Specht-Grijp, Mevr. Zaalberg, v. Altena, v. Doeland.
Wit: Mej. den Boef, Mevr. Paay, Bakker, de Ridder, Fangman.

Scheidsrechters: Zaalberg — De Ridder.

Afschrijvingen slechts bij uiterste noodzaak aan HH Zaalberg en de Boer (TA)

Degenen die om tien minuten over half vijf niet op het veld aanwezig zijn, worden door de reserves vervangen.

Tennis.

Op Zaterdag en Zondag, 16 en 17 December a.s., zullen op onze banen wederom de traditionele **kwartaalwedstrijden** plaats hebben tussen de vertegenwoordigende teams van de C.S.C. en „Asiento".

Namen der speelsters en spelers en verdere bijzonderheden zullen zo spoedig mogelijk volgen. Tennisliefhebbers, houdt Uw Zaterdag- en Zondagmiddag vrij voor deze interessante ontmoeting.

De wedstrijden zullen Zondag-middag feestelijk besloten worden met een dansje op gramafoonplaten in de Club.

De Tenniscommissie.

PERSONEEL C.P.I.M./C.S.M.

Auto- en motorrijwiel-bezitters kunnen de Motorrijtuigbelasting over het gehele jaar 1940 of de helft voldoen door tussenkomst van de Afdeling PERSONEEL.

De betreffende kwitantie over 1939 dient daartoe ingeleverd en het verschuldigde bedrag op genoemde afdelingen voldaan te worden.

Men wordt verzocht met de aanvragen niet te wachten tot eind December.

Afdeling Personeel.

Basketball.

Wij herinneren nog eens aan de basket-ball demonstratie, welke Woensdag-avond op onze tennisbanen zal plaats vinden tussen teams van C.S.C. en Kwiek. De aanvang is echter bepaald op **half negen** in plaats van om 8 uur.

Behalve alle belangstellenden van Emmastad zijn de **leden van C.S.C., Kwiek en Van Engelen** hartelijk welkom!

Het Bestuur.

Niemand blijft ongevoelig bij het zien van een logisch-geleid leven, dat dat zich zelve steeds gelijk blijft. En wanneer dat leven niet een afwikkeling van menselijke handelingen zonder meer is, waar de openbaring van God en van Christus aan de mensheid, dan is dat leven de meest-indrukwekkende vorm van evangelieprediking.

CURACAO.

INGEZONDEN.

ACHTERUITZETTING DER KATHOLIEKEN.

In haar nummer van 25 November is de redactie van „Curaçao" zo vriendelijk geweest mijn kapitteltje in de „Amigoe" heelhuids op te nemen. Het is gevat in een voor- en nawoord en draagt tot titel „Even lachen". Dat de redactie eens lacht is gezond, maar dat er twee maal een scheldwoord opklinkt uit haar voor- en nawoord en dat ze het bewijst levert van een loom bevattingsvermogen, is erger. Ik was natuurlijk zeer benieuwd waarom ik de redactie een vrolijk ogenblik had bezorgd. Zouden de aangehaalde feiten maar praatjes voor de vaak geweest zijn Geenszins, lieve lezer. De redactie van „Curaçao" weet niets, maar dan ook niets op de feiten af te dingen. Zij geeft dus toe dat de feiten op waarheid berusten. Zeer erkentelijk.

Opgepast, nu komt, waarom de redactie even moest glimlachen. De katholieken praten van achteruitzetting en...... Gouverneur Wouters heeft hen het stemrecht gegeven, waarvoor zij de Gouverneur niet erg dankbaar zijn......

Ja, de wonde doet nog zeer; ze bloedt nog. Wees gerust, wij zijn Zijne Excellentie dankbaar voor het stemrecht, vooral omdat de zegen zo bloedig bevochten is. Toch is het nieuwe stemrecht niets meer dan en kwestie van rechtvaardigheid en is de heibel alleen voortgekomen, omdat het staatskundig en culturele deel onzer natie nog vast zit aan de verschimmelde liberale idees van de vorige eeuw, toen de Liberalen hun legioenen nog niet verloren hadden.

Met de feiten te publiceren, hebben we natuurlijk niet willen beweren: het bestuur van Curaçao zet de katholieken altijd en in alles maar achteruit. Zulke zoute haringen worden in onze winkel niet verkocht.

Ik heb gezegd: „Vroeger werden de katholieken achteruitgezet omdat ze geen meerderheid in de raad hadden en tegenwoordig, omdat ze een meerderheid in de Staten vormen". Dit noemt de redactie van „Curaçao" „kronkelingen in de hersenen". Een ogenblikje, asjeblief. Dat vroeger de katholieken achteruitgezet werden, toen we nog een minderheid in de Koloniale Raad hadden, daar zijn we het wel over eens, nietwaar. Een kersvers Statenlid, dat zijn witgewam nog maar een blauwe Maandag in onze contreien had opgeslagen, heeft wel eens verklaard dat de oude Raad nog zo kwaad niet was. Het mangelt het geachte lid alleen maar wat aan geschied-kennis. Als hij daar wat meer van opsteekt, zal hij stilzwijgend ervaren, dat wijlen de Koloniale Raad de volksontwikkeling en de volksschool meer gedwarsboomd dan bevorderd heeft door bijdragen en subsidies af te stemmen. Daarbij hebben we liever iets goeds dan iets wat-niet-zo kwaad is.

Dat tegenwoordig de belangen van de Katholieken bij de meerderheid van de Staten niet meer worden tegengewerkt, maar bevorderd, daar zijn we het ook wel over eens, niet waar? Al moet ik er bij voegen, dat hier en daar gerust wat meer activiteit mag ontplooid worden.

En toch hebben we de vorige keer een waslijstje opgemaakt, waar zelfs de redactie van „Curaçao" niets weet tegen in te brengen. Hoe komt dat? Wel, omdat er buiten de Staten nog meer machten aan het werk zijn, die invloed uitoefenen op de gang van zaken. Weet de redactie niet dat ook de hoofdambtenaren — wel eens kleine ministers genoemd — de gezaghebbers en last not least het Bestuur nog heel wat kunnen belemmeren en stimuleren buiten de Staten om?? Nooit gehoord van een hoofdambtenaar die gauw is met het benoemen van maçons in zijn departement en niet gauw met andersgezinden? Nooit gehoord dat een hoofdambtenaar op Bonaire een hoogspanningkabel in plaats van een telefoonkabel in de grond liet stoppen? Kunnen er de Staten dan misschien iets aan doen dat de telefoon niet weer werkt?

Is het niet gedeeltelijk van de [illegible] het Onderwijs afhangen, of het te kort aan schoollokaliteiten vlug of langzaam wordt opgelost? Of heeft misschien Fi...ancien niets in de gouvernementspap te brokkelen? Ook de gezaghebbers hebben inspraak. Het meest natuurlijk het Bestuur.

Op de meisjesmulo van Pietermaai zijn klassen van zestig leerlingen. Zo iets komt op de Openbare school niet voor; is nooit voorgekomen en zal ook nooit voorkomen. Toch dringen de Staten aan op meer schoolenbouw.

O..n had deze school noodzakelijk vergroot moeten zijn, terwijl een nieuwe Hendrikschool nog niet noodzakelijk was. Laat de Katholieken maar wat wachten, niet waar?

Als de defensie de hand niet opgestoken had, zou de Openbare school van Pedro Plat op Aruba hals over kop zijn uitgebreid, want er waren te weinig kinderen. Dat die kinderen van Santa Cruz kwamen, waar te lang was getalmd met de uitbreiding, werd over het hoofd gezien. Wel ja, wat geeft het oneerlijke concurrentie als de Openbare school maar goed verzorgd wordt; de rest komt op de tweede plaats. Dat de Openbare school altijd voorop wordt gesteld, is helaas meer dan een formaliteit.

Zeker, de katholieke schoolbesturen zijn niet actief genoeg geweest, maar daar ligt niet de hele schuld. De liefde zit maar aan ene kant.

Het Bizonder Onderwijs is van minstens even groot belang voor de maatschappij als het Openbare: en omdat het Gouvernement het algemeen belang moet behartigen, moet het even goed voor het Bizonder Onderwijs zorgen als voor het andere. Is deze mening gemeengoed van de betrokken instanties??

Niettegenstaande het nieuwe stemrecht een rechtvaardige zaak is, is het misschien toch mede oorzaak van onze huidige achteruitzetting. De minderheid is er zo erg mee tegen het hoofd gestoten, niet waar? Dus...... achteruit...... Katholieken......

Het valt dus nog al mee met onze hersenkronkelingen. Trouwens daar moet „het staatkundige, economische en culturele" deel onzer natie wat voorzichtig mee zijn, want, zonder het te weten, is het zelf met die kwaal behebt. Het zit dus in een glazen huisje en hij lust me daar een steen naar te gooien: Toen het ontwerp van de eerste kieswet hier bekend werd, wist iedereen het af te keuren, ook het „culturele" deel. De liberale pers in Holland zong het zelfde liedje. Geen wonden, want behalve de onnodige rompslomp mocht hier slechts het derdigste deel der bevolking stemmen; op Bonaire ongeveer het tweehonderdste deel. Doch ziet, geachte burgers, nauwelijks had het ontwerp van de laatste kieswet het levenslicht aanschouwd, of deze werd nu door het culturele deel verwenst en verafschuwd; de oudste baby werd met smart herdacht en ernstig gepoogd zijn levensgeesten weer op te wekken, schoon het voorheen voor een misbaksel was uitgemaakt. Wie sprak daar van hersenkronkelingen?

Nog iets. Als het „Eventjes lachen" ten einde raakt, zegt de redactie van Curaçao" heel vriendelijk van onze opperste bewindsman, dat hij democratisch is in hart en nieren. Zei men dat ook van Z. Exc. toen hij waarlijk democratisch handelend, het stemrecht heeft uitgebreid? Of is er toen een stroom van hatelijkheden over zijn hoofd gevloeid? Wie sprak daar van hersenkronkelingen?

Schelden en malen is niet moeilijk, wel tekenend.

De redactie van „Curaçao" met aankleve van dien vereert altijd nog een geliefd afgodje, dat in deze tijden met aandrang om een bommetje vraagt. Men is n.l. aan de overzijde nog altijd van mening dat daar het intellect zit. Vroeger was dat ongetwijfeld waar; maar is dat tegenwoordig nog zo?! Nemen we de personen, die hier hun vast verblijf hebben en kijken we dan wie hoger of middelbaar onderwijs heeft genoten, een onderwijzersacte of een diploma van gelijke waarde bezit. Alleen al door het groot aantal Paters en onderwijzers kunnen de Katholieken de vergelijking met glans doorstaan. Maar deze norm is voor hier niet ruim genoeg. Nemen we er bij al degenen, die de kopklassen van een Mulo geheel of voor het grootste deel doorlopen hebben. Wat zien we dan? Dat de R.K. Mulo's al twintig jaar lang groter en veel groter zijn dan de Openbare. Dus onze Mulo's brengen elk jaar veel meer intellectuelen in de maatschappij dan de andere. Al twintig jaar zijn we aan het inlopen en meerderen zijn van mening dat nu reeds bij de Katholieken het aantal intellectuelen groter is dan bij het overig deel der bevolking. Zeker is, dat we elk jaar met een sprong vooruit gaan.

Verder zijn er verschillende mannen, die door aanleg en ijver zich zodanig ontwikkeld hebben, dat ze met ere in deze categorie kunnen opgenomen worden, al hebben ze vroeger ook slechts de lagere school bezocht.

En uit de aard der zaak zijn die er bij de grote massa meer dan bij een kleine groep. De „Culturele groep" heeft dus wel reden een toontje lager te zingen. En nu mag ik ook wel eens eventjes lachen. Met groeten.

van der Pas.

CONSUL ITALIE.

Door Zijne Majesteit de Koning van Italië is voor Curaçao tot consul benoemd en door de Nederlandse Regering erkend [illegible] J. M. J. Ellis.

Onze gelukwensen.

NAAR BONAIRE.

Zaterdag a.s. zal Z. Hoogw. Excell. Mgr. P. I. Verriet in gezelschap van den Zeer Eerw. Pater R. Bührs als secretaris per S.S. Baralt naar Bonaire vertrekken. Mgr. zal aldaar het H. Vormsel toedienen en het zilveren jubilee der Fraters met zijn tegenwoordigheid opluisteren.

In de loop der volgende week keren de reizigers weer terug.

DE GRACE LINE.

Op verzoek van de Heren S. E. L. Maduro & Sons delen wij onze lezers mede, dat de Directie van de Grace Line zich genoodzaakt ziet, om met het oog op de handel, wegens de oorlogstoestand haar vaart op deze streken tijdelijk te wijzigen.

Te beginnen met 22 December 1939, wanneer het S.S. Santa Rosa van New York vertrekt, zal alleen dit schip te samen met het S.S. Santa Paula de gewone wekelijkse dienst in beide richtingen onderhouden. Het S.S. Santa Elena vervalt dus. Dit schip zal tot nader aankondiging gaan varen op de Westkust van Zuid Amerika.

Bovengenoemde schepen vertrekken Vrijdagmiddag van New York, arriveren Dinsdag (zo nodig) te San Nicolas (Aruba); Dinsdag te Curaçao; Woensdag en Donderdag op La Guayra. Vrijdag te Puerto Cabello. Zaterdag weder Curaçao, waarvan zij regelrecht naar New York terugkeren, om daar Woensdag aan te komen.

Aldus zal de reis van New York naar Curaçao zoals tevoren 4 dagen duren, doch de reis van Curaçao naar New York zal verkort worden van 5½ dag tot eveneens 4 dagen.

ZUSTER MARIA GERDINIA †.

Maandagmorgen overleed in het St. Elisabethsgasthuis na een kortstondig Elisabethsgasthuis na een kortstondig lijden de Eerw. Zuster Maria Gerdinia, (Mej. Henrica Rusveld).

Zuster Gerdinia was geboren op 22 Oct. 1894 te Rijssen (Overijss.)

In 1913 trad zij in bij de Zusters van Schijndel, waar zij op 15 Aug. 1917 haar professie deed.

Op 1 Aug. 1920 kwam zij met de eerste Zusters dezer Congregatie op Curaçao. Zij was werkzaam aan de scholen op Santa Rosa, Groot Kwartier en Pietermaai.

Dinsdagmorgen had op Santa Rosa de plechtige H. Mis van Requiem plaats, waarna de Pontificale uitvaart en bijzetting op het kerkhof te Santa Rosa.

Moge God deze blijde ziel reeds de beloning hebben gegeven voor haar werkzaam leven ten bate van de Curaçaose Jeugd.

R. I. P.

EEN DUITSE TANKER.

Zaterdagavond verliet een Duitse tanker in alle stilte met gedoofde lichten Caracasbaai. Er gingen zelfs geruchten, dat de Hr. Cardoze, had medegenomen. Dit schijnt echter niet waar te zijn.

De tanker was geladen met olie, maar wat precies de bedoeling was, kan men wel vermoeden, echter niet zeker vaststellen.

Volgens berichten van Maandagavond, moet de tanker reeds getorpedeerd zijn ongeveer 200 mijlen hier vandaan. Het was een groot staaltje van durf, doch eveneens wel erg roekeloos.

PARAGUAYOS — SURINAAMS ELFTAL.

3 — 3

EEN WEDSTRIJD VOL VERRASSINGEN.

Tot vijf minuten voor het einde, leidde het Surinaams team met 3—0.

Heel weinig heeft het gescheeld, of de gasten hadden hun eerste nederlaag op Curaçao geleden. Want dat de Paraguayos met een achterstand van 3 — 0 tot enkele minuten voor het einde, toch nog gelijk zouden spelen, had niemand van de vele toeschouwers kunnen denken.

Aan de andere kant zal de grootste optimist onder de Surinamers geen ogenblik gedacht hebben aan een voorsprong, en dan nog wel een 3—0 voorsprong, die bijna op een flinke overwinning uitliep.

De grote man in het Surinaams team was wel H. Nahar, de midvoor. Wat deze speler presteerde riep bij ons herinneringen wakker aan zijn beste dagen. Hij nam dan ook alle drie doelpunten voor zijn rekening! Hoe hij b.v. kort na het begin met de gevreesde linkshalf van de Paraguayos afrekende, was een schitterend staaltje van voetbaltechniek. Grote circels beschrijvend om deze speler, steeds de bal als aan een touwtje gehouden meevoerend, liet hij hem als een jong hondje (vergeef ons deze beeldspraak, lezer) achter zich aan huppelen.

U noemt het bovenaangehaalde staaltje misschien „show" spel?

Wij ook, lezer! Daarom was Nahar dan ook verstandig om zich tot deze ene „grote demonstratie" te beperken; daargelaten dan enkele kleine voetbaltrucjes.

Dat het de Surinamers gelukte zo'n uitstekend resultaat te behalen moet vooreerst gezocht worden in hun grote enthousiasme dan dat van ons Curaçaos team. Er werd uitstekend op de bal gezeten en zodoende kregen de gasten veel minder gelegenheid hun spel te ontplooien als tegen ons nationale team.

Laten we niet vergeten daarnaast het open spel van het Surinaams elftal aan te halen, ook een zeer voorname factor. Daarom waren de betrekkelijk weinige aanvallen van de Surinamers veel gevaarlijker dan die van de Paraguayos. Ook hierbij was H. Nahar de grote man, die telkens weer de aanval open gooide.

Als de Surinamers met de zwakke wind mee, de bal aan het rollen brengen, wordt het doel van de Paraguayos meteen goed genaderd, maar de hoge voorzet van Brakke belandt achter het doel.

Het spel golft dan vrij gelijk op en neer en komen beide doelen om beurten in gevaar. Zo is het Lo Nie Hing en dan de midhalf van de gasten, die over schieten.

Langzaam komen de Paraguayos in de meerderheid en krijgt de achter hoede van de Surinamers, het hoe langer hoe harder te verantwoorden. Eerst is het Goedhart, dan De Koop, die een sublieme partij speelt, die om beurten redden. Vrouwe Fortuna doet ook haar best, en zo springen kort achter elkaar drie goede schoten via de dwarslat weer in het veld terug.

De Surinamers zitten ook niet stil en schiet Stomp bij een vlugge aanval enkele decimeters naast. Dan zitten de gasten weer voor het doel van de tegenpartij, het hard schot van de linksbuiten scheert over de lat. Nu redt Mau A Sam, die helemaal voor het doel is teruggekomen, op het nippertje.

Weer een goede aanval van de Surinamers, H. Nahar krijgt de bal toegespeeld, handig passeert hij een achterspeler, een hard, laag schot in de rechter-beneden-hoek en het is 1—0 voor de Surinamers.

Nu zijn de Paraguayos niet meer te houden, schoten vliegen over en naast, met alle man staat het Surinaams elftal te verdedigen. Dan fluit scheidsrechter Tuin voor de rust.

Na de rust trekken de rood-blauwen met zeven man in de voorhoede ten aanval en moet Casper al gauw een hard schot over de dwarslat stompen. Dan is het de doelverdediger van de gasten die de bal van de schoenen van Lo Nie Hing grist.

De voorhoede van de Paraguayos is er alweer met de bal vandoor en zwermt voor het Surinaamse doel; De Koop keert elk gevaar!

Dan na negen minuten spelen is het 2—0 als Nahar een hoge voorzet van rechts opvangt en de bal over het hoofd van de uitgelopen doelverdediger keurig in de touwen plaatst.

De Paraguayos zetten nu alles op alles, bijna het hele elftal heeft zich voor het doel van de Surinamers genesteld. Daar krijgt de linksbinnen op enkele meters voor het doel de bal vrij. Hij wil schieten, maar trapt in de grond. Neen, Fortuna zit de gasten nog altijd niet mee!

Weer een goede aanval van de Surinamers, een goede, lange pass van Berkenveld. H. Nahar vliegt er met de bal vandoor en met een achterspeler van de gasten op zijn hielen, jaagt hij voor de derde maal de bal voor de Surinamers in de touwen, 3—0. Er resten nog 25 minuten van de tweede helft.

Daar zitten de Paraguayos alweer voor het doel van de tegenpartij. De Surinaamse verdediging krijgt het hoe langer hoe harder te verantwoorden, maar nog altijd houden ze dapper stand. Langzaam verstrijken de minuten en nog altijd hebben de gasten geen kans gezien één tegenpunt te maken.

Dan als er nog 5 minuten te spelen zijn, lukt het als de linksbuiten met een harde kogel de touwen vindt 3—1. Kort hierna is het 3—2 als de linksbuiten van heel dichtbij Casper passeert.

Dar krijgen de Surinamers weer een goede kans, maar Stomp schiet van enkele meters afstand in de handen van de doelverdediger. Maar dan zitten de gasten weer voor het Surinaamse doel en het is nu de linksbinnen, die het derde punt voor Paraguay in de touwen jaagt, 3—3.

Het is maar goed dat scheidrechter Tuin dan voor uitscheiden blaast, want de Surinaamse verdediging is uitgespeelt. Wel jammer dat deze hardwerkende, enthousiaste ploeg het niet nog enkele minuutjes uithield.

Een gelijk spel is echter al een zeer eervolle prestatie!

J.S.

PIANO-RECITAL

Arthur Rubinstein.

Met groot succes heeft de pianist Arthur Rubintein Maandagavond een piano-recital gegeven voor de geheel gevulde zal van het Roxy-theater. En de aanwezigen waren wel ten zeerste voldaan en over het prachtige programma en over de meesterlijke uitvoering.

Men weet niet, wat het meest te bewonderen: de feilloze techniek of zijn diep doorgevoerde voordracht.

De pianist, die met een hartelijk applaus op het stemmig versierde toneel werd ontvangen, opende het concert met de Appassimata van Beethoven, mooier vonden we zijn Chopin-vertolking, waarvan o.a. de fijn-gespeelde Besceuse fel afstak tegen de krachtige Pilonaise, die op schitterende wijze het eerste deel afsloot.

Na de pauze speelde de pianist enige werken van de Spaanse componisten Albaniz, waarvan „Navarra" wel de mooiste was. Sober, fijn, maar onvergetelijk mooi.

Liebestraum van Liszt kreeg zo'n lyrische vertolinkg, dat het ons, hoe vaak ook gehoord, weer heel nieuw klonk.

Met de forse Hongaarse Rhapsodie no. 12 eindigde de pianist het eigenlijke programma. Maar het dankbare, geestdriftige publiek werd nog beloond met een tweetal toegiften: een concertstuk van de linkerhand van Skrjabin en de „Danse rituelle du feu" van de Falla, waarin het veelzijdige talent nog eens in al zijn volheid te bewonderen viel. De bloemenhulde was meer dan verdiend.

Een heerlijke avond, ook een succes voor de Curaçaose Kunstkring.

Laten we hopen, dat we spoedig weer van zo'n onvergetelijke avond kunnen genieten. De grote opkomst moge hiertoe voor het Bestuur een aansporing zijn.

Iets wat een mens heel moeilijk te weten komt, is of hij leeft dan wel geleefd wordt.

Als gij alleen gelukkig wilt zijn, zult gij het nooit worden, iedereen zal uw geluk betwisten; maar als gij er naar streeft ook anderen gelukkig te maken, zal iedereen aan uw geluk medewerken.

WERELD IN VOGELVLUCHT.

NEDERLAND.

Overgenomen uit de Beurs & Nieuwsb.

Officieel heeft men vastgesteld, dat de eerstvolgende Nederland-Belgische voetbalwedstrijd op 31 Maart doorgaat. De wedstrijd zal te Antwerpen worden gespeeld.

Uit Amsterdam wordt gemeld, dat Duitsland van de gelegenheid gebruik maakt en beweert, dat de Volkenbondsvergadering eigenlijk een verkapte propaganda is voor de geallieerden. Zwitserland verwijt men, dat men de staatslieden van de geallieerden, terwijl men de neutrale deelnemenden aan de Volkenbondsvergadering verwijt, dat zij, door deel te nemen, eigenlijk aan de Frans-Engelse campagne tegen Duitsland en Rusland meedoen.

Van neutrale zijde verneemt men, dat Dr. Funk, de huidige financiële dictator, president van de Duitse rijksbank, aan een schema werkt om de Duitse bevolking nog zwaarder lasten op te leggen dan men reeds heeft te dragen, teneinde de oorlog te kunnen voortzetten.

Hitler blijkt hiermede echter niet genegen te nemen en heeft Dr. Schacht gevraagd wederom de leiding op zich te nemen van de Duitse financiën. Dr. Schacht schijnt echter niet te [illegible] voldoen aan deze vraag en heeft laten weten, dat hij ten aanzien van de Duitse financiën in het huidige stadium machteloos staat.

PRIESTERROEPING.

Er zijn moeders, die iedere dag bidden, dat God toch één van haar kinderen mag roepen tot het H. Priesterschap, zij bidden daarvoor, daar zij weten, dat het worden van priester een kwestie is van beantwoorden aan genade.

Er zijn moeders die haar kinderen reeds vóór zij geboren zijn, opofferen en zeggen: „Zo God dit kind zou willen bestemmen voor Zijn dienst, zal ik blij zijn en hem niets in de weg leggen".

Er zijn echter ook, die te werelds zijn, en deze staat niet verlangen voor hun kinderen, ja zelfs stil bewerken, dat ze het niet zullen worden, of, die zeggen, dat het haar zo bovenmenselijk zwaar lijkt een goed priester te zijn, dat ze niet hopen, dat haar kinderen worden uitgekozen tot zulk een hard leven. Zij echter die zo spreken, miskennen wel enigszins de genadehulp, die de priester zal krijgen en bovendien moet een priester-candidaat van beproefde deugd zijn m.a.w. er zal van tevoren onderzocht worden, of zijn karakter zo is, dat hij zulk een leven kan leiden, zijn deugd zal beproefd worden, men zal zien of hij weet te gehoorzamen, of de candidaat een leven van onthechting weet te leiden.

Vroeger stelde men het wel eens zo voor, alsof een jongen, die priester wilde worden, hemelse inspraken moest horen, ja, dat hij op een bijna bovennatuurlijke wijze zich getrokken moest voelen tot het priesterschap.

Paus Pius X z. g. heeft tegenover die opinie van priesterroeping duidelijk gemaakt, dat priesterroeping een kwestie is van goede bedoeling en geschiktheid.

Van goede bedoeling, men mag niet tot het priesterschap trachten te geraken om b.v. af te zijn van verschillende zorgen, als die voor het dagelijkse brood. Dus iemand die denkt: „Laat ik priester worden, dan vind ik altijd wel mijn tafeltje gedekt." (net alsof het priesterleven geen materiele zorgen kan kennen!); komt niet met een goede bedoeling. Evenmin heeft men een goede bedoeling, zo men psiester zou willen worden om een waardigheid te verkrijgen, of een titel te mogen dragen.

Bovendien is het een kwestie van geschiktheid.

Geschiktheid in verschillende zin. Vooreerst b.v. moet men intellectueel geschikt zijn, moet men de voor het priesterschap vereiste studie kunnen volgen d.w.z. de traditionele klassieke middelbare opleiding en de drie jaar philosophie en drie jaar theologie.

De intellectuele opleiding van haar priestercandidaten is voor de kerk altijd een kwestie van heel veel zorg geweest. Gelukkig is de kerk altijd vrij gebleven van de drang in de moderne tijd opgekomen, om heel de opleiding te doen overheersen door de positieve wetenschappen. Zij is altijd gelukkig blijven eisen een volledige en grondige philosofische ontwikkeling, ofschoon zij geheel niet afwijzend staat tegenover de moderne, meer positieve wetenschap, getuige de nieuwe studieverordening, die onder de vorige Paus uitkwam.

Maar, laat men het niet vergeten, niet slechts intellectuele geschiktheid wordt vereist. Meer kan men zeggen, ook al is er intelectuele geschikheid, dan nog niet is men een geschikt candidaat, altijd.

Velen die werden afgewezen als priestercandidaat zijn dokter of advocaat geworden.

Zo blijkt ook de mankheid van de redenering, onlangs verkondigd. In dit en dit land zijn weinig roepingen tot het priesterschap, dan zijn er ook weinig intellectuelen. Niet slechts intellectueel-geschikt moet men zijn, maar ook: moreel-geschikt.

Men moet van zulk een geschiktheid zijn, dat men een waarborg heeft, dat men de taak van priester waardig zal aanvullen. Daarvoor is het niet slechts eis, dat men „knap" is, maar meer, men moet zijn van beproefde deugd.

Het is daarom altijd de wens geweest van de kerk, dat zij, die priester willen worden, zo jong mogelijk, ook al zijn ze nog maar leerlingen, van het middelbaar onderwijs afgezonderd leven met jongens, die de zelfde aspiratie hebben, opdat zij gezamenlijk een leven kunnen leiden van tucht en discipline, waardoor hun deugd beproefd wordt.

Voor jongens die uit een ander land komen, die genoodzaakt zijn om hun priesterstudie buitenlands te gaan beginnen, kan zulk een leven, met mensen van een ander karakter, als zij zelf bezitten, zeer moeilijk zijn en kan het ook voor komen, dat zij misverstaan worden.

Daarom ook wil de kerk dat overal zo mogelijk voor jongens van eenzelfde volk, van dezelfde karakter-eigenschappen, colleges worden opgericht. Jammer genoeg zijn sommige landen te klein en wordt een buitenlandse studie een absoluut vereiste.

Dat echter een jongens, die op zulk een college of seminarie komend niet volhardt of niet geschikt bevonden wordt, zal niet aan die jongen altijd liggen. Er zijn karakters met b.v. vrijheidsdrang, wat niets zegt tegen die karakters. Ook kan het zijn dat men komt met een geschiktheid, maar die verliest, daar men lui is en niet studeert, of dat men niet aan de genade beantwoordt en later ontstane neigingen er niet naar leiden.

Zeker, het is een kwestie van genade en daarom juist zijn roepingen geen materiaal voor statistieken. Alleen die statistiek van Prof. van Ginneken, waarin hij beweest, dat juist na het meer ontvangen van de H. Communie onder de Hollandse jeugd, onder die jeugd ook het aantal roepingen naar boven vloog, is een statistiek van waarde, daar ze juist laat zien, dat het één kwestie is van genade, een kwestie van beantwoorden ook aan genade. Men ontving die en die goede eigenschappen, maar moet ze behouden en uitbouwen.

Feiten, waar de vrije wil van de mens mee gemoeid is, zijn slechts materiaal voor statistieken, daar men het altijd weer anders kan doen. Ook al liep men veertig jaar ieder morgen langs die en die straat naar zijn kantoor, niemand kan met zekerheid zeggen, dat die persoon ook morgen daar langs zal komen; alléén om een pakje cigaretten te kopen, kan hij afwijken van een weg van veertig jaar.

Maar feiten en gebeurtenissen in een mensenleven, die een samenmengsel zijn van vrije wil, hulp van God, zijn nog veel minder materiaal voor statistieken. Zeker niet om daaruit te lezen hoeveel intellectuele geschiktheid en bij een volk is. Om priester te worden, moet men intellectuele aanleg hebben, maar wordt men het niet, dan wil dat nog niet zeggen, dat men die aanleg niet bezit.

„De geschiktheid tot het priesterschap omvat bovennatuurlijke en natuurlijke gaven van verstandelijke aanleg en deugd. „Een werk van natuur EN genade en daarom is een gebed om priesters en gebed voor de priestercandidaten een gebed, wat geen enkele katholiek ooit dient te vergeten.

X.

KERKVERVOLGING.

Uit goede bron vernemen wij, hoe de huidige bewindhebbers in het protectoraat Bohemen-Moravië reeds van het begin af trachten de godsdienst uit te roeien en zodoende de weg te effenen voor het germaanse heidendom.

Zoals van zelf spreekt, zijn de katholieke priesters de eerste slachtoffers.

In het begin van September werden meer dan veertig priesters gevangen genomen, doch waarschijnlijk bevreesd voor de alom aangegroeide verontwaardiging, werden de meest op de voorgrond tredende priesters vrij gelaten; ze hoefden voorlopig niet meer beveiligd te worden voor de aanvallen van het volk.

Te Brno werden Monseigneur Kratochvil en Monseigneur Tenora vrijgelaten. Enige dagen later stelde men er nog meer in vrijheid, o.a. de Vicaris-Generaal van Olmuetz, enige kanunniken en Monseigneur Franz Cinek, universiteitsprofessor. Zij hadden gevangen gezeten in het concentratiekamp te Stepanow.

Monseigneur Lochman werd echter naar de militaire gevangenis in Olmuetz overgebracht, alwaar hij tien dagen werd vast gehouden voor onderzoek. Aangezien het onderzoek niets aan het licht bracht, werd hij vrij gelaten, doch moest hij te Olmuetz blijven, onder politietoezicht.

Weer andere priesters, waaronder Monseigneur Stanislas Zela, werden 's nachts van het kamp te Stepanow naar Brno overgebracht en daar vertrokken zij met onbekende bestemming.

Van officiële zijde werden geen inlichtingen verstrekt, waar zij heengingen en wat men van plan was met hen te doen.

De algemene opinie is echter, dat zij zich in het concentratiekamp te Dachau bevinden.

De president van de katholieke sportverenigingen, de weleerw. heer Karl Fanfrdla en twee dominicanen werden na een kort verblijf in de fortgevangenis te Spielberg, naar Duitsland vervoerd.

De Duitse radioberichten melden, dat er zich geen katholieke priesters in de gevangenissen bevinden van het protectoraat Bohemen-Moravië.

Dit is misschien behoudens kleine uitzonderingen letterlijk waar, omdat men ze doodeenvoudig naar Duitsland heeft overgebracht. Tot die kleine uitzonderingen behoort o.a. ook de zeer bekende predikant, Monseigneur Theophile Strasek, kanunnik van Praag-Vysehrad, wijl deze opgesloten zit in de Pancras-gevangenis te Praag.

De Duitsers hebben officieel medegedeeld, dat zij slechts een klein getal priesters gevangen hebben gezet en dit alleen maar als een maatregel voor de openbare veiligheid. Ook dit is echter niet waar, daar minstens, volgens een heel bescheiden schatting, zeventig Tsjechische priesters gevangen zijn genomen sedert 1 September en slechts een klein gedeelte van hen had iets met politiek te maken.

De politiek, welke nu door dit klein gedeelte der priesters gevoerd werd, bestond hierin, dat zij zich actief bewogen op het gebied van de opvoeding en de Katholieke Actie.

Op dit ogenblik worden verschillende priesters nog vast gehouden als gasten (lees: als gijzelaars) om zich te verzekeren van de loyale houding der Tsjechen.

De zorgen van de Kerk zijn weder toegenomen en de Europese beschaving gaat verder met zichzelf te vernietigen.

KLEINE DIERTJES — GROOT GEVAAR!

In de maand November van het jaar 1938, geraakte een militaire vlieger door een zeker niet alledaagse oorzaak in levensgevaar.

Het gebeurde vond plaats in de nabijheid van Bari in Apulië. De piloot steeg in zijn vliegtuig op bij helder, stralend weer, de machine functionneerde onberispelijk en ook andere omstandigheden schenen mede te werken tot een succesvolle vliegtocht.

Plotseling naderde een reusachtige muskietenzwerm, en de piloot bereidde zich voor op een „aanval" op zijn vliegtuig. De muggen, die wel met z'n duizenden de zwerm vormden, kwamen in aanraking met de „grote vogel" en kwamen door de sterke luchtzuiging in de motor. Zij raakten in verschillende instrumenten en maakten alles onklaar.

De piloot verloor alle uitzicht, daar dit hem door de insecten geheel werd benomen. Tenslotte verloor hij de macht over het toestel, hij greep naar het laatste redmiddel: de parachute, sprong uit de cabine en bereikte de aardbodem ongedeerd. Enkele seconden later stortte het vliegtuig brandend neer.

Het lijkt vreemd, dat zulke kleine diertjes als muskieten zo'n groot vliegtuig geheel onklaar maken en daardoor een mensenleven in gevaar brengen kunnen. Toch is dit in het geheel niet vreemd, want één muggensoort, n.l. le Anopheles, brengt door de eeuwen heen millioenen mensenlevens in gevaar.

De Anopheles brengt n.l. de malaria over, aan welke ziekte reeds ontelbare mensen zijn gestorven, vooral in de tijd, toen men nog geen genees- of voorbehoedmiddel tegen malaria kende.

Tegenwoordig weet men dit gelukkig wel, want het is thans bekend dat de bast van de kinaboom een uitstekend geneesmiddel voor de malaria levert, namelijk de kinine. De Malaria-Commissie van de Volkenbond adviseert als prophylaxis een dosis van 400 milligram kinine per dag gedurende het gehele malariaseizoen, voor de behandeling van malaria wordt de korte kininekuur aanbevolen; d.i. het toedienen van 1 gram tot 1,3 gram kinine per dag gedurende 5 tot 7 dagen. Deze Malaria Commissie legt in haar verslag (Engelse editie) verschenen in 1938, op bladzijde 124, er de nadruk op, dat op grond van haar onschadelijkheid kinine geschikt is om verstrekt te worden door ondergeschikt personeel, zonder voortdurend toezicht, terwijl daarentegen dit toezicht noodzakelijk is bij het gebruik van synthetische middelen.

Dank zij het gebruik van kinine kunnen dus thans de mensen beschermd worden tegen Malaria, de gevreesde moeraszieke, die van den zieken op den gezonden mens wordt overgebracht door zulke kleine beestjes — de Anophelesmuggen.

M. Ned. No. 243.

Niet door grote redevoeringen over grote dingen, maar door het geduldig aanleren tot een goed verrichten van de kleinste en alledaagse dingen wordt een mens opgevoed.

Wij moeten realisten zijn, ontvankelijk voor de werkelijkheid van de aarde en voor die van de hemel. Zo beschouwd, zijn juist de realisten de sterkste idealisten.

Men kan niet verwachten, dat het leven grote mensen als baby's behandelt.

SPORT - RUBRIEK

Officiële Mededelingen van "De Curaçaose Voetbalbond".

WEDSTRIJD UITSLAGEN

Paraguayos — Suriname 3—3.

LAATSTE WEDSTRIJD CURAÇAO — PARAGUAYOS OP ZONDAG 17 DECEMBER A.S.

Scheidsrechter: P. Tuin.
Grensrechters: B. L. Dijk en Brakke.

Aanvang 4 uur precies.

Houders van vrije kaarten hebben geen vrije toegang voor hun dames bij de wedstrijden Paraguayos — Curaçao.

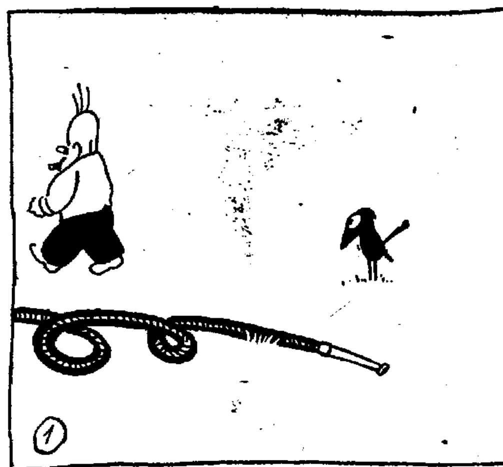
Junioreskaarten zijn voor genoemde interlanden wedstrijden ook niet geldig.

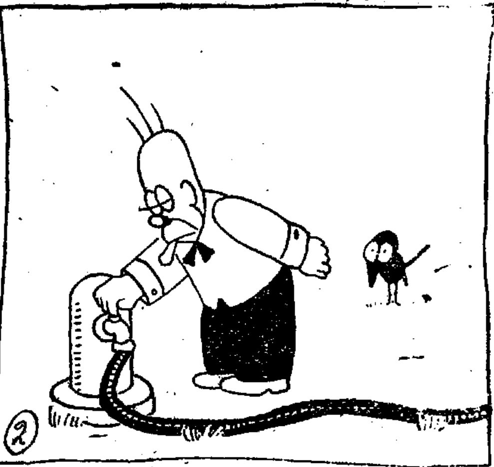
HET BESTUUR.

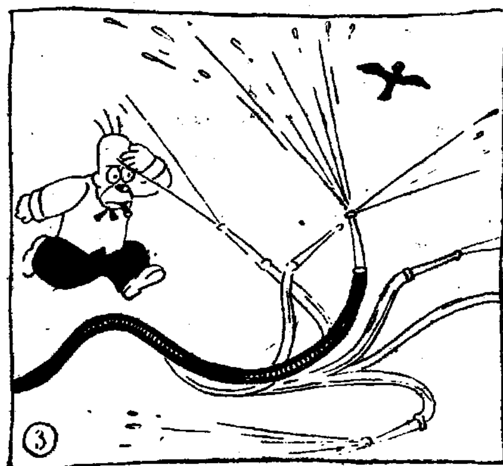
In alle bange stonden,
Die God, de Heer, mij gaf,
Heb 'k vrede steeds gevonden,
Een steunpunt en een staf.
'k Prijs luid Zijn milde zegen; —
'k Heb de arbeid steeds bemind;
Hij bleek op al mijn wegen
Een trouwe, beste vrind.

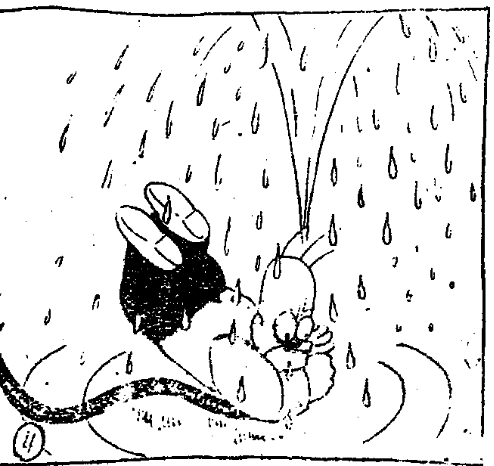
De arbeidzame doet het een na het ander; de bezige het een in plaats van het ander; de luie noch het een noch het ander.

Een vaste wil zegeviert met Gods genade over alles, en waar onze wil goed is, ontbreekt Gods hulp nooit.

ADAMSON EN ZIJN ONOVERWINNELIJKE VIJAND.

Britse en Amerikaanse oorlogscorrespondenten stijgen in Engeland in een vliegmachine om naar het Westfront te gaan.

In Frankrijk voegen zich vele Polen bij het Poolse legioen. Enige officieren van het legioen met het vaandel.

Twee vrolijke druivenplukkers uit een wijndistrict te Schwaken (Duitsland) bespreken de kansen van de wijnoogst.